

Een Vlaming op de maan

Sportjournalist Adam Jans plantte zijn glas whisky op het salontafeltje neer. Een stapel *'Flying Dutchman Magazine'* schoof daardoor op de grond, maar Adam sloeg er geen acht op. Hier, thuis, was hij heer en meester. Het was ook een grote dag vandaag: voor hem, voor Vlaanderen, voor het hele land, ja zelfs voor de hele wereld. Er was geen tijd voor details en onbenulligheden.

Adam mikte twee blokjes ijs in zijn glas. Op de muurprojectie was het aftellen al begonnen. Hij schoof op naar het randje van de sofa. Je bloedeigen broer werd niet elke dag in een raket naar Janneke Maan afgeschoten!

'Gelukkig hebben we gevorderde communicatie', mompelde Adam. 'Die maken Moeder Aarde zoveel kleiner. Het grote wereldnieuws bereikt nu ook probleemloos een speldenkop als Vlaanderen.' De ijsblokjes in zijn glas knisperden instemmend. Adam greep naar het glas en stak het omhoog: 'Gezondheid, *good luck!* Op mijn broer de ruimtevaarder Piet!'

Moederziel alleen in zijn ruime zonovergoten appartement toostte Adam op zijn tweelingbroer Piet, de Vlaamse astronaut. De beelden die vanuit de vertrekbasis *MOONSHINE* in de USA doorgestraald werden, waren behoorlijk duidelijk. Het gezicht van broer Piet viel makkelijk te herkennen. Hij had daarnet via de projectie enkele woorden tot het thuisfront in Vlaanderen mogen richten. Door het dikke ruimtepak leek zijn stem uit een graftombe te komen. Enkele miljoenen Vlamingen luisterden naar zijn groet. Piet Jans zou niet als eerste mens voet op de maan zetten. Dat was tientallen jaren geleden al gebeurd, in de vorige eeuw, door Armstrong. En er waren ook al enkele Vlamingen geweest die banen om de aarde hadden afgelegd: Dirk Frimout en Frank De Winne. Toch deed het de Belgen wat: een Vlaming op de maan! En dat nog net voor 2025. Uitgerekend vandaag ook trok de Uilenspiegelstoet door Leeuwerijk, de geboortestad van de inmiddels wereldbekende astronaut. Een paar

honderd Leeuwerijkzanen keken naar hun muurprojectie uitgedost in de vreemdste plunjes: veel inwoners traden straks op als figurant in de Uilenspiegelstoet. De raket zou om 14 uur vertrekken; de stoet om 15 uur. Maar ginds was het natuurlijk nacht en donker.

'One minute to go ... Fifty-nine ... fifty-eight ...'

Adam sloot even de ogen. Hij kneepte zich onzacht in de bovenarm, om te voelen of hij niet droomde. Nee.

'Forty-nine ... forty-six ...'

De neusstem op de USA-basis *MOONSHINE* verraadde geen emotie. Adams hart klopte hevig in zijn borstkas. Net een gekooide vogel die er dringend uit wou. Bijna perste hij zijn glas aan diggelen. En hoe moest het met tweelingbroer Piet ginder in de raket dan wel zijn?

'Thirty-two ... thirty-one ... thirty ...'

Je zag de witte silhouetten van twee mensen in ruimtepakken: Piet Jans uit het Vlaamse Leeuwerijk en Alvarez LeBon, een tot Canadees genaturaliseerde Mexicaan. Beide mannen waren na jaren studie, selectieproeven, testen en training uitverkoren voor de maanreis met de *ALICE*. Ze hadden alle andere concurrenten achter zich gelaten. Enkele vrouwenbewegingen hadden nog geijverd voor een derde vrouwelijke bemanningslid. Te laat echter. Toch had president Springsteen beloofd dat er op de volgende maanvlucht minstens een vrouw mee zou vliegen. Dat de raket een vrouwen naam droeg, betekende wel maar een schrale troost.

De astronauten in de *ALICE* deden allerlei dingen waar de gewone stervelingen op aarde weinig van snapt. Het hele tafereel leek op een scène uit een ziekenhuisserie. En dat tegen 25.000 km per uur! Een Amerikaanse en een Vlaamse commentator taterden opgewonden door elkaar.

'Laat ze in hemelsnaam toch hun snater houden', mompelde Adam. Hij wiste zich het zweet van zijn voorhoofd en drukte op de minknop van volume. Alleen het aftellen drong nu nog duidelijk door.

'Twenty-seven ...'

'Mijn broertje wordt vandaag naar een ander hemellichaam afgeschoten', zei Adam plotseling hardop tegen zichzelf. In een gekke bui sprong hij op en poseerde even in de houding van het Amerikaanse Vrijheidsbeeld, zijn glas in zijn geheven hand. Een golf van trots overspoelde hem. Daarna zette hij het volume weer wat hoger. Op het 'fifteen' meldde de commentator dat ALICE begon te sidderen, gereed om aan de aardse zwaartekracht te ontsnappen. Adam zette het volume nog hoger.

'Laten we hopen dat de raket haar doel niet voorbijschiet', dacht Adam. 'Voor een keer moet het zo zijn dat ik mijn broer naar de maan mag wensen.'

'Ten ... nine ... eight ...'

'Zeven ... zes ... vijf ...', riep Adam meezwaaiend met zijn glas.

'Four ... three ... two ...'

'Ten aanval!', brulde Adam Jans. De burens schrokken zich rot, maar dat merkte hij niet. Het ruimtetuig ALICE braakte vuur en vlam, rilde even als bij een hevige koortsaanval en steeg toen langzaam ten hemel op. Op het muurscherm hoorde en zag je applaus en gejuich. De lancering was geslaagd. Adam slikte een brok ontroering weg. Toen trilde zijn polsapparaat, zoals hij had verwacht. Het was zijn ma. Ook zijn pa riep even vlug iets tussendoor. Eigenlijk werd er bitter weinig gezegd: er werd meer gesnift, gesnikt, geroepen en gehuild. Wat een groots ogenblik voor de oudjes! Hun zoon vloog naar de maan!

'HIJ KOMT NOG WEL TERUG HOOR!', riep tweelingbroer Adam troostend.

'DA-AG!!', riep zijn ma huilend, en haar gezicht verdween van zijn polsschermje.

Op de muurprojectie zag je nu alleen nog een snel verdwijnend lichtpuntje. Net het gloeiende eindje van een wiek, dat door gebrek aan zuurstof gesmoord wordt.

Het vuureinde van de sigaar van God, dacht Adam. Na jaren voorbereiding was ALICE met haar bemanning eindelijk uit dit aardse tranendal ontsnapt. Adam schakelde nu tussen verschillende zenders, om misschien nog meer te weten te komen: RAI, RTBF, 2BE, ARD, ZDF,

BBC, CHANNEL IV, RTL, NED3. Bijna overal volgde men de lancering van seconde tot seconde. Dat was nog eens wat anders dan het gemekker van presentatrices tijdens domme tv-spelletjes. Kijk: nu werden op de nationale zender de officiële pasfoto's van de twee maanreizigers getoond.

We lijken echt als twee druppels water op elkaar, dacht Adam. Piet heeft net dezelfde lichte schaduwvlek onder zijn linkeroog, hetzelfde warrige bruine haar en de typische Jans-neus natuurlijk. Alleen: hij heeft het veel verder geschopt dan ik ooit heb gedaan of zal doen. Hij vliegt naar de maan, verdorie!

Toen de rechtstreekse uitzending zich verder toespitste op wat er allemaal in de controlekamer gebeurde, begon Adam Jans zich om te kleden. Over een dik kwartier zou immers de befaamde Uilenspiegelstoet door de straten van Leeuwerijk trekken. Gelukkig had Adam gekozen voor een gemaskerde figurantenrol. De gelijkenis met zijn beroemde broer-astronaut was verbluffend. Adam zou een paar uur lang als gebilde uil door het leven stappen. Niemand zou hem lastigvallen.

Diezelfde avond trok er een formidabel onweer over Leeuwerijk en omgeving. De hemelsluizen stonden wagenwijd open. Donder en bliksem maakten een hels kabaal. Gelukkig had de Uilenspiegelstoet veilig en wel kunnen doorgaan: in het droge, maar onder een loodgrijze dreigende hemel.

'God maakt Zich boos op de raket van Piet Jans', zei een klein meisje. Ze schilde met haar pa in het portaal van de Sint-Sixtuskerk. 'Hij wil geen vreemde vliegende voorwerpen in Zijn ruimte. Alleen engelen.'

'Welnee. Hij heeft spijt', verbeterde haar pa. 'Hij probeert de gaten in de ozonlaag weer dicht te schroeien. De vlammen van Zijn lastoestel geven zo'n fel licht dat de tranen Hem in de ogen springen. Een sprintje tot thuis? We zijn nu toch al nat. Mams zal ongerust zijn.'

In de stromende regen haastte zich ook een grote mensuil over de Gravenbrug in Leeuwerijk. Hij was met enkele vrienden in café De Eenhoorn blijven napraten. Hij had niet eens de tijd genomen zijn plunje af te gooien; die beschermde hem toch ietwat tegen het hemelwater. Auto's op pletsende banden en hollende mensen met kledingstukken boven hun hoofd passeerden hem. Rechts van de brug daalde hij in een opwelling de trappen af. Daar bleef hij even kijken naar de blaasjes op

het water van de Yserleie. Daarna onderzocht hij de muiskrijze lucht. Maar noch in het water, noch in de lucht scheen de maan.

'Hoe begint de maan in hemelsnaam?', mompelde de mensuil tegen zichzelf. 'Eerst een sikkkel, om dan dikker en dikker te worden tot ze vervolgens bolvormig is? Of eerst een volle cirkel, om daarna af te slanken tot ze een schriel scharminkeltje wordt? Is de maan van kaas gemaakt? Of van honing? Wat ben ik toch een uil.'

Hij grinnikte om zijn gekke gedachten. De glazen bier van daarnet speelden hem wat parten. Druipnat besteed hij weer de stenen trap.

'Eén ding staat vast: op de maan regent het nooit. Broer Piet heeft geen paraplu nodig.'

Die avond viel hij pas ver na middernacht in een diepe slaap. Hij draaide zich met zijn navel naar het middelpunt van Moeder Aarde, onze blauwe planeet. Vele, vele kilometers boven of onder hem, wie kon het zeggen, was het de beurt aan zijn tweelingbroer Piet om de wacht te betrekken bij het super-detectorscherm van de ALICE. Er was immers ruimteschroot van vroegere ruimtevluchten gesignaleerd. Eén schilfer verf bijvoorbeeld van een vorig tuig kon catastrofaal zijn: het vloog met een snelheid van tussen de 20 000 en de 30 000 kilometer per uur wild in het rond. Piet Jans tuurde gespannen naar schermen en instrumenten, terwijl Alvarez LeBon vredig lag te slapen, vastgesnoerd op een zachte brits aan het plafond. Of was het de begane grond?

Het was muisstil in de kosmos. En bijna aardedonker. Toch hoorde je ver weg een licht aangenaam geruis. En toch was er ook een zacht gezellig schijnsel. Dat waren de tegenstellingen die de ruimte zo boeiend en mooi maakten. Niemand echter kon dat weten, tenzij de astronauten, kosmonauten en taikonauten die ooit een ruimtewandeling hadden ondernomen. Begrippen als 'boven' en 'onder' bestonden hier niet. De sterren waren ontelbaar. De lichtjaren waren onvatbaar. De getallen waren onuitspreekbaar. Het zwart, meer een diepblauw, strekte zich oneindig naar alle richtingen uit. Elke zon had zijn maan: *lo* bijvoorbeeld hoorde bij Jupiter. Maar het bleef niet bij één Melkweg, één zon, één maan, negen planeten en één kosmos. In dat onvoorstelbaar grote zwarte gat vloeiden kosmos na kosmos in elkaar over, terwijl een veelvoud aan hemellichamen deze oneindigheid drapeerde. Ergens in deze onmetelijkheid hingen en vlogen nog kunstmanen en wetenschappelijke satellieten. Die regelde het communicatieverkeer,

straalden weerberichten door, deden aan observatie of onderzochten onbekende gebieden. Enkele bekende satellieten uit de twintigste eeuw: *PIONEER*, *VOYAGER* en *ULYSSES*. Die laatste haalde in mei 1994 een recordsnelheid van 160 000 kilometer per uur, op weg naar de zuidkant van de zon. Maar dat was inmiddels alweer een hele tijd geleden ...

Ja, het werd steeds drukker in de kosmos. De Vlaming Piet Jans en de Mexicaanse Canadees Alvarez LeBon hadden de ruimte niet helemaal voor zich alleen. Tijdens hun vlucht en van op de maan zouden ze ook onderzoek verrichten in verband met de ozonlaag: een blijvend probleem. De Amerikaanse president Springsteen had daarom al enkele jaren het gebruik van spuitbussen met schadelijke gassen verboden. Politieke partijen maakten nog meer dan vroeger een belangrijk programmapunt van het milieu. De gezondheid van de wereldbevolking stond op het spel. Daar kon je niet om heen. Het duo Piet – Alvarez had een belangwekkende opdracht. Alle ogen van Moeder Aarde waren op hen gericht.

Moeder Aarde zelf was ook ziek. Vroeger kon je je een ongeluk zoeken naar een klavertjevier. Nu vond je die bij duizenden. Gras, struikgewas en bomen groeiden de laatste jaren opvallend vlug, en in grillige vormen. Alsof een straling er de hand in had. Kroppen sla en rodekool bijvoorbeeld namen reusachtige afmetingen aan. Een bloemkool moest je met z'n tweeën dragen. De seizoenen lagen overhoop. Herfststormen woedden in februari. Het sneeuwde in juni. Toeristen bibberden 's zomers aan een zwaarbewolkte kust. Oktober was broeierig heet. Begin maart lag er over de Griekse eilanden een dik sneeuwtapijt. Algerijnen leerden skiën. Walvissen en zeehonden verdwaalden op Zuid-Europese stranden. In Vlaanderen spoelde de zoveelste potvis aan. En de mensen werden veel vlugger dan vroeger ziek. Nee, dat klavertjevier bracht geen geluk. Er was iets ernstigs aan de hand. Op een avond in juni gebeurde dan het allerergste.

Terwijl duizenden jonge fans naar de sporthal in Zevenbergen stroomden, knalden in de kleedkamer van V4 de champagneflessen. Gitarist Pokke, de lieveling van alle Vlaamse bakvissen, was jarig.

'Pokke, nog vele jaren!', wenste Wino, de zanger. Ze klonken en dronken. Vasco trok plotseling een zuur gezicht.

'Niet lekker, Vasco?', informeerde Walerik, die zelf de champagne had gekocht.

'Ik vergat potverdorie dat ik geheelonthouder ben!', riep Vasco. 'Bah ... de smaak is raak!' Hij slikte het goedje vlug door en ging dan op zoek naar zijn ritmestokken. Na enkele broodjes-gezond, wat schminkwerk en een plasbeurt stapte V4, Vlaanderens popgroep nummer 1, het podium in Zevenbergen op. Misschien gebeurde dat wel voor de tweeduizendste keer: ze waren zelf de tel kwijtgeraakt. Onmiddellijk golfde er een 'ola' door het publiek. Pokke wuifde even, en hupsakee: daar vielen al zes meisjes flauw. Werk aan de winkel voor het Rode Kruis. Anderhalve seconde later begon een daverend concert. Een kwartier later stond iedereen in een poel van cola, bier en zweet. Het lawaai bereikte zelfs de maan. Nee, het stadje Zevenbergen had sinds het bezoek van de jonge koningin Elisabeth nog nooit zo op zijn kop gestaan. En de sporthal had zelden zo gezweet, zelfs niet bij een topmatch.

Maar plotseling, klokslag 22:00 AWET (Aardse West-Europese Tijd), sloegen alle stoppen door. En niemand zou het door kunnen vertellen. Vonken ketsten uit de instrumenten van de verbouwereerde V4'ers. Stopcontacten knetterden vervaarlijk. Bliksems zwiepten in het rond. Overal hoorde je gekraak en gedonder ... tot die ene oorverdovende KNAL alles en iedereen in een sensationele duizeling bracht. Indien ooit één overlevende ziel had kunnen getuigen, dan zou die gezegd hebben: 'Veel licht, overal licht, en snelheid, alles ging zo supersnel, wij ook ...'

Adam Jans lag na een drukke werkdag op de redactie van de krant languit in de sofa te zappen. Hij was op zoek naar meer nieuws over de maanvlucht van de ALICE. Enkele uren geleden al waren de twee astronauten op de maan geland. Het was nu wachten op het grote ogenblik: de wandeling van Piet op het maanoppervlak. *Alweer een kleine stap voor een mens, maar een grote voor de mensheid.* Het journaal van 22 uur naderde. Op een andere zender waren er beelden van een concert van V4. Dat werd voortdurend onderbroken door stomme saaie langdradige waspoederverhaaltjes door dames van alle leeftijden die hun heren verrasten met verblindend witte hemden. V4 gaf 'm van katoen.

'Je verstaat niet eens wat ze zingen', bromde Adam. 'Ze brengen Nederlandstalige liedjes en je verstaat ze potdorie niet eens. Op wat voor een apenplaneet leven we toch!'

Hij zapte Wino weg en belandde midden in de vochtige tropische wouden van Borneo. Daar was een Franse expeditie op zoek naar sporen van kannibalen. Anno 2024 bleek mensenvlees er nog af en toe op de

spijskaart van primitieve stammen te staan. Je hield het niet voor mogelijk.

‘Jakkie-bah’, mompelde Adam. ‘Hier beneden op aarde vreten mensen elkaar nog op, terwijl er ginds boven twee van diezelfde soort op de maan zullen lopen. Wat een hemelsbreed verschil toch!’

Hij vulde zijn glas bij en keek op zijn pols. Nog zes minuten. Plotseling werd zijn aandacht ietwat afgeleid. Hij knipperde met zijn ogen en keek onderzoekend in het rond. De verlichting in zijn appartement had daarnet even geflikkerd. Kijk, nu weer. Het schijnsel leek ook zwakker dan op andere avonden. Er was misschien ergens iets aan de hand. Dat gebeurde wel vaker.

‘We hebben een schrikkeljaar, dat is soms de oorzaak van ellende’, mompelde hij. ‘Iets kan fout lopen.’

Adam, de sportjournalist, was bijgelovig. Dat kwam doordat hij veel contacten had met wielrenners, doelwachers en allerlei sportlui. Net als hen geloofde hij in de kracht van mollen- en konijnenpootjes, de macht van het getal 13 en de gevaren van spiegels, zwarte katten, ladders en zoutvaatjes. Zie je wel: van achter de wanden klonk nu plotseling een kort hevig gesputter.

‘Potvolkoffie!’, schrok Adam. Vlug controleerde hij de kalender in zijn agenda. Nee, het was geen vrijdag de dertiende. Toen sprong hij op om ... tja, om wat te doen? Er was niks meer te horen of te zien. Met gespitste oren ging hij weer zitten, een oog op de muurprojectie gericht en het andere oog als een zoeklicht over de muren zwenkend.

Anderhalve minuut was Adam Jans het geknetter alweer vergeten. Hij zat jubelend op zijn knieën voor de sofa. Zijn tweelingbroer Piet wandelde op de maan! Een miljard kijkers keken gefascineerd toe: nog eens een mens op de maan! Commentatoren hakkelden en struikelden over hun woorden. De *MOONSHINE*-basis in de USA stond op haar kop. De geslaagde landing was immers het resultaat van een enorme groepsprestatie. De halve wereld was in beweging.

Vader en moeder Jans in rusthuis *BRAAF!* trilden op hun benen. En Adam ... die zat met geheven armen, gebalde vuisten en zijn neus bijna tegen de wandprojectie gedrukt op de grond ... als een voetballer die dolgelukkig op de grasmat knielt omdat hij een beslissend doelpunt heeft

gescoord. Hij zag hoe broer Piet de vlaggetjes van de Verenigde Staten, Verenigd Europa, Vrij Rusland en Leeuwerijk in de maanbodem plantte.

Op datzelfde ogenblik begon het appartementsgebouw te daveren op zijn grondvesten. Verbouwereerd keek Adam om zich heen. Foto's en schilderijen zwierden heen en weer. Naargeestig gekraak en gesplinter weerklonken. Vanuit de diepte leek een hevig gesis op te stijgen.

Zes miljoen Europese gezinnen ontvingen via het Luxemburgse bedrijf SES de Astra-tv-programma's. Astra 1A, 1B, 1C en 1D, de vier SES-kunstmanen, zorgden voor ontvangst van 16 televisiezenders. Ze werden op diverse tijdstippen in de loop van de 21e eeuw door een *ARIANE*-raket mee de ruimte in genomen en op 36 000 kilometer boven de aardse evenaar gedropt. Dankzij deze ouwe trouwe kunstmanen konden miljoenen mensen de *ALICE*-vlucht en de eerste stapjes en sprongetjes van astronaut Piet Jans op de maan rechtstreeks meemaken.

In Ortho, een piepklein dorp langs de Ourthe in de Belgische Ardennen, volgde een wereldbekende politicus het gebeuren nauwgezet. Het was niemand minder dan de bejaarde president van Amerika Springsteen. Hij was twee dagen lang incognito aan de Ourthe, uitrustend na lastige onderhandelingen in Brussel, hoofdstad van Verenigd Europa. De president van het machtigste land ter wereld reisde wel vaker de aardbol af. Terwijl zijn bodyguards in en om de bungalow de wacht optrokken, zat Springsteen ademloos in zijn sofa gekluisterd naar de beelden van op de maan te kijken. Een duo F-16-vliegtuigen van de Belgische luchtmacht raasde over de duistere wouden.

Wat een toeval, dacht de president plotseling. Zit ik hier met een lekkere doos Belgische pralines op mijn schoot in Ardens-België en wandelt er nu uitgerekend een Belg op de maan! Wat moeten de inwoners van dit miniatuurlandje trots zijn!

Behaaglijk legde hij zijn benen op het salontafeltje. Een wild Belgisch katje sloop onder de houtvoorraad van de bungalow. Het rilde even, kromde zijn rug als een vraagteken en spurtte plotseling weer ijlings weg.

'Who's there!?', riep een bewaker, bliksemsnel naar zijn holster grijpend.

'Keep cool man: it's only a Belgian pussycat!', riep een andere bewaker terug. *'I saw her eyes glowing in the dark.'*

'Okay man', gromde de eerste gerustgesteld. 'What a dangerous country this is!'

Boven de Belgische Ardennen dobberde de maansikkel waar Piet Jans momenteel op wandelde aan het firmament. Ergens rukte een waakhond aan zijn ketting, klaaglijk huilend. In de bungalow in Ortho geeuwde de Amerikaanse president. Ondanks de spanning van het ogenblik voelde hij zich doodmoe. Hij hoorde niet hoe vanuit de diepte van de Ardense wouden steeds sterker geruis op kwam zetten. Nu grepen alle bewakers zonder uitzondering bliksemsnel naar hun wapen!

De lanceerbasis van Bajkonoer in Kazachstan bood een verlaten aanblik. De grote dagen waren verleden tijd: de vroegere Sovjet-Unie was de verliezer in de wedloop om de maan. Het was nochtans ooit goed begonnen voor Nikita Chroesjtsjov en de zijnen. Op 4 oktober 1957 al werd het tijdperk van de ruimtevaart ingeluid op de basis Bajkonoer in Kazachstan: de eerste *SPOETNIK* werd de onbekende ruimte ingestuurd. Die *SPOETNIK* was niet meer dan een bolletje van 94 kilogram. Een maand later vertrok met *SPOETNIK 2* de allereerste ruimtepassagier: het hondje Lajka. Lajka werd een wereldberoemd huisdier. *SPOETNIK 3* vloog in banen om de aarde. Op 12 april 1961 beschreef Joeri Gagarin als eerste mens een baan om de aarde in het ruimteschip *VOSTOK 1*. Daarna volgden de USSR-exploten elkaar vlug op: de eerste ruimtevlucht, de eerste dubbele ruimtevlucht, de eerste vrouw in de ruimte (Valentina Teresjkova in 1963), de eerste ruimtewandeling (1965). Maar al vlug haalde de USA zijn achterstand in, na een opvallende toespraak door president Kennedy. Op 21 juli 1969, om 15 uur 56 minuten 15 seconden Belgische tijd zette Neil Armstrong zelfs voet op de maan. *'Een kleine stap voor de mens, een grote stap voor de mensheid.'*

En nu zouden de Vlaming Piet Jans en de Canadees Alvarez LeBon hetzelfde doen, voorafgegaan door drie Amerikanen die ondertussen ook al de maan bezochten, in de jaren 2012 en 2017. In Bajkonoer, ergens in een landhuis niet ver van de ontmantelde lanceerplatforms, dacht Svetla Teresjkova terug aan de glorierijke dagen van de ruimtevaart in de USSR. Svetla was de nicht van de eerste vrouwelijke ruimtevaarder. Haar moeder had heel goed Sergej Pavlovitsj Koroljov gekend, het anonieme brein achter de Russische ruimtesuccessen. Koroljov overleed in 1966. Hij was het genie dat de toenmalige Sovjet-Unie voorsprong bezorgde in de lange wedloop naar de maan. Svetla had de omgeving van de oude lanceerbasis uitgekozen om er een boek te schrijven over haar beroemde tante en over de geniale ontwerper Koroljov.

Door het smoezelige raam keek ze ietwat droevig naar buiten. De verlaten platforms staken spookachtig af in het junilicht. Dat hier ooit, vuur en vlam brakend, de ene na de andere raket brullend naar de kosmos vertrok! Er was geen dag voorbijgegaan of tante Valentina had in geuren en kleuren over haar eigen ruimtevlucht verteld. Oud-ruimtevaarders hadden het allemaal heel moeilijk om weer een normaal aards leven te leiden. Ze hadden iets meegemaakt dat eigenlijk te groots was voor een mens alleen. Svetla staarde dromerig voor zich uit. De wandprojectie knisperde zacht. De ontvangst hier in Kazachstan was weer niet echt in orde. Sinds het uiteenvallen van de Sovjet-Unie in de twintigste eeuw schortte overal wat aan. Kijk, over enkele minuten zou die Europeaan voet op de maan zetten. Jammer dat die eer haar tante niet te beurt viel.

Welwel, dacht Svetla, zelfs de kleinste landjes sturen er tegenwoordig maanvaarders op uit. Die Piet Jans schijnt uit het piepkleine België te komen, land van bier en biljart. Een luttel spatje op de wereldkaart. Hoeveel keer groter dan dat speldenkopje zou de maan zijn?

Even later zag Svetla hoe Piet de Leeuwerijkse vlag in de maanbodem plantte. En de Belgische. En de ... Buiten weerklonk plotseling een ijzingwekkend gedreun. Geschrokken liep Svetla naar het venster. Ze zag nog net hoe de oude lanceerplatforms als kaartenhuisjes in elkaar zakten. De metalen gebinten plooden en kraakten als lucifers.

Jako Schnoetts, de Amerikaanse astronaut die met de expeditie *LIBELTY 3* in december 2012 op de maan landde, lag languit naar de muurprojectie te kijken. Hij was gewapend met een fikse hamburger en een megacola. Mompelend in zichzelf herhaalde hij de woorden die president Kennedy lang geleden tot het Amerikaanse Congres had gericht: *'Ik meen dat deze natie zichzelf tot doel moet stellen om voor het einde van dit decennium een mens op de maan te doen landen en hem naar de aarde terug te laten keren.'* Dat was op 25 mei 1961.

'Verdorie,' bromde Jako, 'tegen het jaar 2030 zal men op de maan over de koppen kunnen lopen.' Hij volgde de gebeurtenissen op de projectie niet zonder enkele steekjes van jaloersheid. Iedere astronaut wil nu eenmaal opnieuw de ruimte in. En het internationale clubje zou nu uitgebreid worden met een Belg en een Canadees.

Kijk: daar bewoog die Piet Jans of hoe-heet-ie-ook-weer al over het maanoppervlak. Waw! Jako nam een enorme hap uit zijn hamburger.

Herinneringen borrelden op. Op het ogenblik dat hij naar zijn supercola greep, werd het dak van zijn villa opgelicht en weggeslingerd.

'HELL!!', schreeuwde hij lijkwit. De grond scheurde onder zijn voeten. De muren stortten de dieperik in.

Het computervirus *Michelangelo 4* deed zijn intrede nadat Piet Jans ongeveer vijftig stappen op de maanbodem had gezet. Overal ter wereld sloegen de computers tilt. Alleen de Japanners hadden verweer tegen de epidemie: hun computers draaiden op andere systemen. In Australische kuststadjes, Amerikaanse wolkenkrabbers, Braziliaanse centrales, Chinese universiteiten en Zuid-Afrikaanse banken werden programma's en geheugens overwoekerd door klinkklare onzin en weggewist. Op hetzelfde ogenblik dat in Leeuwerijk Adam Jans juichte als een voetballer die net gescoord had, dat president Springsteen in het Ardense Ortho aan het uitblazen was, dat Svetla Teresjkova in Bajkonoer berekende hoeveel keer het piepkleine België in de maan paste, dat in Zevenbergen op de verjaardag van gitarist Pokke alle stoppen doorsloegen, dat Jako Schnoetts in Palm Springs met een volle mond hamburger naar zijn cola reikte en dat wereldwijd *Michelangelo 4* toesloeg, spatte de aarde uit elkaar.

Binnen een tijdspanne van twintig seconden verdwenen de continenten in alle richtingen als glibberige stukjes zeep in de diepten van het kosmische badwater. Daarna was het stil ... onmetelijk akelig stil ...

Bij elke stap zwoegde zijn lichaam zwaar. Toch gaf het een overheerlijk gevoel: lopen op de maanbodem! Het was een pure, nooit gevoelde sensatie. Miljoenen, misschien wel miljarden ogen waren op hem gericht. Elke fractie van een beweging werd nauwlettend geobserveerd. Hoe zouden de mannen zich nu voelen die voorheen al op de maan waren geland? Tientallen gedachten, gevoelens en emoties bestormden Piet Jans, een Leeuwerijkzaan op de maan. Eeuwenoud stof warrelde in *slow motion* rond zijn voeten op. Heel in de verte hing een blauwachtige bol. Daar kwam hij vandaan. Moeder Aarde. Op die bol had men voldoende vernuft en energie weten te combineren om hem hier te krijgen.

Ondanks de voortdurende inspanningen zweette hij niet. Verderop, in het landingstuig, gluurde zijn kompaan Alvarez nieuwsgierig door het spiedluikje. Die zou straks ook een wandelingetje ondernemen.

Piet Jans waagde een sprongetje. Dat lukte maar half. Wellicht juichte nu ook de halve wereld. Hij was dan ook zwaar gelaarsd, beladen en bepakt. Ononderbroken stond hij in verbinding met de *MOONSHINE*-basis op aarde. Bij het *Meer van Eureka* gekomen, het plekje dat door het *MOONSHINE*-team was ontdekt, pootte Piet Jans de Europese, Leeuwerijkse, Belgische en Vrij-Russische vlaggetjes neer. Alvarez zou dat straks met de Canadese en de Amerikaanse doen. Die vlaggetjes hadden een eivormig sokkeltje, zodat ze wel bewogen, maar niet om konden vallen. Het was gebaseerd op het systeem van de *wippe-dippe-drinkbeker* voor peuters, voor het eerst met succes uitgeprobeerd midden vorige eeuw in Noorwegen. Het ei van Columbus: je moest er doodgewoon opkomen. Nadat hij de vlaggetjes geïnstalleerd had, keek Piet vergenoegd om zich heen. Hij wuifde even naar Alvarez en daarna naar de miljarden ...

Tot zijn verbijstering merkte hij dat op datzelfde ogenblik de wereldbol uiteenspatte. Het was alsof een reuzenhand een gebruikte badkuip leeggoot: water en vuil werden de oneindigheid in geslingerd. Enkele tellen lang verkreeg het wereldwater aldus zeer ongewone vormen. Even verliet het zijn willoze toestand van meer, zee, oceaan. Toen verdween het definitief in de blauwzwarte onzichtbaarheid, om misschien nooit meer ergens neer te plenzen, of gekookt en tot niets herleid te worden. Zelfs de maan had dus niet langer eb en vloed kunnen dicteren. Ook de luttele brokstukjes, enkele continenten, werden een fractie later de kosmos in gekatapulteerd. Dan was er niets meer.

Piet geloofde zijn eigen ogen niet. Daarom keek hij eerst weer naar de vlaggetjes die hij daarnet had geplant. Oké, die stonden er nog. En dan weer ... : er was niets meer, helemaal niets. De aarde was verdwenen! Alle wetenschap, geloof, hoop en liefde waren vergeefs geweest. In het landingstuig zat een verbijsterde LeBon als een vis in een aquarium stomweg te gapen. Zijn mond ging open en dicht. Hij riep voortdurend naar Piet, die hem niet hoorde. Daarbij maakte hij onwereldse gebaren, want ook hij had natuurlijk de catastrofe gezien. Toen zijn kompaan daar buiten eindelijk eens omkeek, lazen beiden de wilde paniek in elkaars ogen, door hun ruimtepakken heen.

De twee overlevenden haptten beduusd naar adem. Was dit een droom? Een nachtmerrie?

'Ik word gek, dit kan niet, dit kan niet!', flitste het door Piets hoofd.

Weer keken ze elkaar ontzet aan. Toen wenkte Alvarez gejaagd. Piet keerde zo vlug hij kon op zijn stappen terug. Ze waren maar met z'n tweeën; de paniek in het landingstuig was er echter niet minder om. De twee wetenschappers konden hun zenuwen niet meer de baas.

'De wereld is ontploft!', schreeuwde Piet.

'De Eindknal!', riep Alvarez.

Ze tastten met hun blikken de blauwzwarte oneindigheid af. Waar de wereldbol had gehangen, was echter de onverbiddelijke leegte. Van Moeder Aarde was geen spoor meer te bekennen.

'We kunnen niet meer terug!'

'Ik heb geen contact meer met de basis! Er is niets meer!'

'Alles is weg!'

'Dat overleven we niet!'

'Iedereen ... iedereen dood?!'

Om de beurt plakten ze met hun neus tegen het dikke glas van het opengeklapte spiedluikje, in de hoop toch maar een glimp van hun geliefde planeet op te vangen.

'Lieve hemel!', zuchtte Piet Jans verslagen. Alvarez begon koortsachtig de boordinstrumenten te controleren. De verbindingen deden het wel, maar aan de andere kant was niemand meer. Je hoorde alleen een onwerelds naargeestig gezoem. De beide astronauten waren op vele moeilijkheden voorbereid. Maar dit ...

De jongste ruimtevaarders aller tijden (Piet was er 26, Alvarez 28) bleven lange tijd in het landingstuig. Nadat de ergste golven van paniek weggeëbd waren, overlegden ze wat hen te doen stond. Door het verdwijnen van hun moederplaneet dienden ze hun beslissingen zelf te nemen en een rampenplan op te stellen. Het drong nu ook tot hen door dat ze er moederziel alleen voorstonden: contact was er helemaal niet meer. De catastrofe was compleet en totaal. De hamvragen waren nu: hier blijven of in banen om de maan cirkelen? Hoelang strekken de voorraden voedsel, lucht en energie?

Piet en Alvarez besloten op de maan te blijven. Er zat eigenlijk niet veel anders op. Een zekere Robinson Crusoe had ook ooit zo iets meegemaakt. Maar in de boeken zien dergelijke avonturen er altijd veel eenvoudiger uit. Door op hun vreemde eiland te blijven, zouden ze veel energie sparen. Op aardse hulp om weer op te stijgen konden ze nu toch niet meer rekenen. En banen om de maan waren ook helemaal niet in het vluchtschema opgenomen. Daarenboven vlogen allicht nog brokstukken van de aarde wild in het rond: het risico was te groot. Wat de voorraden betrof: de twee mannen konden het nog drie weken uitzingen. Daarna zouden ze op meer dan een mirakel moeten rekenen. Robinson had het lang geleden op zijn verlaten eiland inderdaad een flink stuk makkelijker!

‘Eigenlijk zijn we totaal machteloos’, zei Alvarez met verstikte stem. ‘Het heeft geen zin meer ...’ Overmand door verdriet legde hij zijn hoofd op zijn armen.

‘Kop op, man’, zei Piet. ‘Je weet nooit wat er gebeurt. Als de nood het hoogst is, is de redding vaak nabij.’

‘Dat geloof je zelf toch niet’, antwoordde Alvarez gesmoord.

‘Nee ...’, schudde Piet. ‘Nee ...’

‘Hoe moet het nu eigenlijk verder? Contact proberen te zoeken met andere stelsels?’

‘Misschien was de ontploffing een nare fata morgana’, dacht Piet hardop. ‘Zo’n luchtspiegeling waar we allebei het slachtoffer van zijn. We dachten iets te zien, maar het was niet echt. De aardbol zweeft daar ergens nog ... Misschien zijn we alleen maar maanziek.’

‘Ook dat meen je niet!’

‘Hm ...’

Treurig staarden ze naar de nachtblauwe oneindigheid en de flonkerende sterren. Alles zag er zo vredig uit. Maar het blauwachtige, zelfs asgrijs licht dat de aarde al die eeuwen naar de maan had weerkaatst, was verdwenen. In de plaats daarvan kwam een eigenaardig schijnsel opzetten. Het had een soort verdwaalde kleur tussen melkweit, muisgrijs en vuilgeel. Af en toe leek het schijnsel dikker te worden, bijna

vloeibaar, zou je denken, tot het stremde en nevel werd. Dan weer loste het op tot een flinterdun gefilterd licht dat er pluizig uitzag. Het plotse verdwijnen van de aarde zat daar zeker voor iets tussen.

En dan, op een ogenblik dat hun gedachten lichtjaren ver in de kosmos aan het uitzwermen waren, en geen van beiden nog een woord sprak, sprongen ze verbijsterd op. Voor de tweede keer op korte tijd geloofden ze hun eigen ogen niet.

Daar naderde een man!

Moeizaam wadend door het eeuwenoude maanstof kwam een mens op het landingstuig af. Piet Jans was er nu echt van overtuigd dat hij krankzinnig geworden was. Alvarez LeBon gaf uit pure verrassing een schreeuw. De man die naderde, droeg geen ruimtepak. Hij had normale aardse kleren aan. Ongeveer veertig jaar moest hij zijn. Hij was blond en een streepje snor sierde zijn bovenlip.

Een man in ontspannen zomerkleren op de maan wandelend?

Alvarez keek naar Piet en Piet keek naar Alvarez. Ze wilden allebei bij elkaar controleren of ze wel degelijk hetzelfde zagen. Dezelfde droom? Nachtmerrrie?

Geklop op de toegangssluis.

Weer keken ze elkaar aan. Toen knikte Piet. Met kloppend hart opende Alvarez de sluis. Nimmer had de aardse meester van de suspense, Alfred Hitchcock, een grotere spanning weten te scheppen.

De vreemdeling sprak Engels. Hij stelde de verbouwereerde maanvaarders onmiddellijk op hun gemak. Lasse Lumimää heette hij; hij kwam uit Finland. Met grote ogen en gloeiende oren luisterden de mannen naar diens vreemde verhaal, nadat ze het maanstof van zijn kleren hadden geklopt en hem een wortelsapje hadden aangeboden.

‘Op het ogenblik van de aardse Eindknal,’ vertelde Lasse, ‘bevond ik me in het hoge noorden van Finland, op een van de twee plaatsen ter wereld waar zich een plooi in de tijd bevindt.’

‘Een ... een plooi?!’, vroeg Piet verwonderd. Lasse knikte.

‘Precies. Of een vouw, zo u wil. De andere tijdsplooi situeert zich op de nevelachtige Moors in het Engelse Cornwall, waar heel lang geleden zelfs de Romeinen hun veroveringstochten stakten. Doordat ik net op de juiste plaats en op het perfecte ogenblik in die Finse tijdsplooi aanwezig was (u moet weten dat ik bosbouwingenieur ben), ontsnapte ik als enige ter wereld aan de catastrofe. Ik weet niet of ik er gelukkig om moet zijn. Iedereen is mee gekatapulteerd in de grote ontploffing. Niemand echter heeft het gevoeld. Vanuit de tijdsplooi in de Engelse *Moors* is jammer genoeg niemand naar hier gereisd, anders hadden we hem of haar al gezien.’ ‘Maar ...’, hikkelde Alvarez. ‘Maar ... maar hoe bent u hier dan eigenlijk beland? U gaat me toch niet vertellen dat u ... En zonder ruimtepak? Door ... door een eh ... een plooi in de tijd? Kan de tijd zich dan ... opvouwen?!’

Lasse glimlachte en nam het woord weer.

‘Jazeker! Ik ben hier op het dichtstbijzijnde hemellichaam gematerialiseerd nadat ik werd opgeslorpt door die plooi in de tijd. Ik had op aarde al jullie lancering gevolgd; ik wist dat jullie hier waren. Na enig zoeken ontdekte ik het landingstuig ...’

‘Ge ... gematerialiseerd?’

‘De reis, zo u wil’, vervolgde de Finse bosbouwingenieur. ‘Of zeg maar: de verplaatsing, haha, gebeurde buiten mijn bewustzijn. Er zijn in het verleden al meer mensen via tijdsplooiën vertrokken. Grote wereldoorlogen veroorzaken soms zo’n tijdsplooi.’

‘O ja?’

‘U bent toch op de hoogte van een aantal spoorloze verdwijningen? Mensen die nooit ofte nimmer nog opdoken of terugkeerden? Die hadden het geluk een tijdsvouw te vinden ...’

‘... of het ongeluk er in een te trappen ...’

‘... ikzelf ben hier ergens in de omgeving van het *Meer van Eureka* gematerialiseerd’, ging Lasse door. ‘Dat wil zeggen: ik stond er plotseling, helemaal, gezond en wel, na een rilling in de plooi van de tijd. Vraag me niet hoe zoiets echt verloopt ... ik weet het zelf niet. Ik weet alleen dat ik hier ben, bij volle verstand, en ... zonder ruimtepak. Jullie

moeten het bijzonder lastig hebben, met die zware dingen op jullie hoofd en rond jullie lijf.'

De *MOONSHINE*-vaarders gaapten Lasse met open mond aan, alsof hij echt een buitenaards wezen was. Wat moesten ze daar allemaal van geloven? Ze begrepen er, als mannen van de wetenschap, hoe langer hoe minder van.

'Hoe komt het eigenlijk dat er alleen in Cornwall en in het Finse noorden zulke tijdsplooiën zijn?', vroeg Piet dan.

'Goeiemorgen Einstein!', riep Lasse Lumimää onverwacht vrolijk uit. 'Weten jullie dan niet hoe zo'n tijdsplooi ontstaat?'

Alvarez en Piet schudden van nee, als bedremmelde schooljongens. Van plooiën in de tijd hadden ze nog nooit gehoord, ook niet in de loop van hun opleiding.

'Haha!', lachte Lasse. '*MOONSHINE*-astronauten die nog nooit ...'

Alvarez wond zich plotseling op. Ook op de maan kon zijn Mexicaanse bloed aan de kook raken.

'ZEG EENS ... !', stoof hij verontwaardigd op. 'Hou je ons hier voor de gek, meneer de ingenieur, of ...'

'Tuttuttut', suste Lasse. 'Luister, ik zal het jullie uitleggen. En wind je maar niet op, de maanatmosfeer slurpt erg veel van je energie op. Pas op voor je hart.'

'Kijk zelf maar uit', knorde Alvarez koppig.

'Wel?', drong Piet ongeduldig aan. Ook hij begon genoeg te krijgen van die vreemde Finse snoeshaan.

'Een tijdsplooi,' zei Lasse schoolmeesterachtig, 'een plooi in de tijd dus, wel, die ontstaat door een samenspel van temperatuur, stand van de planeten, zoetheidsgraad in de lucht, jawel, vochtigheid, hoogte, druk, datum, uur van de dag, lichtgevoeligheid en het zesde zintuig waarover sommige mensen – helaas veel te weinig – beschikken. Pas wanneer al deze elementen in hun beste conditie meespelen, heb je een tijdsplooi. Opgepast: tijdsplooiën kunnen dus verschijnen en verdwijnen.'

Ze zijn meer dan zeldzaam. Het Finse noorden en de fameuze *Moors* in Cornwall zijn de aangewezen plaatsen voor plooiën in de tijd. Misschien vind je er nog wel ergens anders, maar tot nu toe ...'

'... en terugkeren?', onderbrak Piet. 'Kun je dan nog terugkeren via zo'n tijdsvrouw?'

'Onmogelijk', schudde Lasse. 'Er is geen terugweg mogelijk. Eens weg, altijd weg.'

'Wanneer gebeurde dat met je?'

'Net op het ogenblik van de Eindknal.'

'Voelde u die dan naderen?'

'Mijn zesde zintuig ...'

'Ja ja, maar ...'

'Mensen met een sterk ontwikkeld zesde zintuig zijn zoals mieren die vleugels krijgen. Wanneer mierenkolonies beginnen vast te stellen dat ze met veel te veel zijn en er overbevolking dreigt, krijgen ze vleugels. Een aantal van hen begint dan ergens anders. Welnu, iets in mij vertelde me toen dat ik op die plaats op dat tijdstip ...'

'Maak dat je grootje wijs', zei Alvarez scherp.

Er viel een onheilspellende stilte. Piet Jans keek verbluft naar zijn collega. Lasse Lumimää's ogen werden zo groot als vliegende schotels. Alvarez kneep de zijne halfdicht.

'Hier klopt iets niet', flitste het door Piets hoofd. 'Ai ai, hier komen brokken van.'

Het gezicht van de Finse bosbouwingenieur stond nu op zwaar onweer.

'Wat ... wat zei je daar?!', vroeg hij dreigend.

Alvarez keek even naar Piet, kuchte, en herhaalde dan langzaam :

'Maak dat je grootje wijs.'

‘Bedoel je ... Bedoel je dat ik lieg?’

Het onweer zat barstensklaar.

‘Mannen ...’, probeerde Piet. ‘Mannen ... in hemelsnaam ... geen geruzie nu, please! We zijn de enige overlevenden na een totale catastrofe. Laten we er het beste van maken.’

‘Hij noemt me een leugenaar!’, riep Lasse plotseling. ‘Dat hoef ik niet ...’

Het volgende ogenblik vlogen de twee kemphanen op elkaar af. En ze kenden elkaar nauwelijks enkele minuten!

‘PAS TOCH OP!’, brulde Piet wanhopig. De meeste boordinstrumenten waren bijzonder gevoelig. De vechtjassen schonken echter geen aandacht aan hem. De spanning was te groot geweest. Lasse en Alvarez worstelden alsof hun leven ervan afhing. Alvarez werd gehinderd door zijn ruimtepak. Maar hij kon daardoor ook van meer gewicht profiteren. Het kleine landingstuig en de speciale atmosferische omstandigheden maakten het hen drie keer zo lastig. Pats! Daar sneuvelde al een onderdeel van een halogeenpaneel. En Alvarez’ helm zat onder het wortelsap. Piet keek vertwijfeld in het rond. Hoe kon hij hen toch scheiden? Die knotsgekke Fin droeg niet eens een ruimtepak ... Kijk, Alvarez kreeg nu letterlijk het overwicht daardoor. Het duurde dan ook niet lang of de Canadees zat schrijlings op de buik van de Fin, terwijl hij diens armen stevig achterover drukte.

‘DE ALICE-KISS!’, riep hij.

Piet keek hem vragend aan. De ... de wat?

‘DE ALICE-KISS!’, brulde Alvarez weer. Toen drong het tot hem door dat zijn makker het tegen hem had.

‘Maar ...’

‘VOORUIT!’, gebod Alvarez.

Piet haalde zijn schouders op.

‘Zou je dat wel doen? Is het echt nodig?’

De *ALICE*-kiss was het enige verweermiddel van de beide astronauten in geval van echt gevaar: een pistoolachtige spuitbom gevuld met een goedje dat ogenblikkelijke verdoving veroorzaakte. De verdoving duurde een halfuur.

'SCHIET TOCH OP!'

Piet gespte de *ALICE*-kiss van de wand los.

'Wat nu?'

'Richten en schieten!', beval Alvarez. 'Die gek hier is gevaarlijk, zeker weten. Er klopt iets niet met die kerel.'

'Maar ...'

'Doen!'

Piet naderde drie stappen, mikte en drukte af. Lasse Lumimää kreeg een fikse wolk *ALICE*-kiss in zijn gezicht. Hij probeerde zijn hoofd af te wenden, maar tuimelde onmiddellijk in een diepe staat van bewusteloosheid.

'Zo, kusje van Alice!', spotte Alvarez, terwijl hij zijn greep ontspande. Piet keek bedenkelijk en fronste het voorhoofd.

'Ik weet niet ...', begon hij, maar hij kon zijn zin niet afmaken. Er gebeurde namelijk iets ongelooflijks, de seconde nadat Lasse het bewustzijn had verloren.

Alvarez sprong gillend overeind.

Piet sperde zijn ogen terwijl zijn adem in zijn keel stokte.

De gekke Finse bosbouwingenieur-zonder-ruimtepak Lasse Lumimää begon plotseling te smelten! Hij verdween als sneeuw voor de zon!

Sprakeloos keken de astronauten toe. Weldra bleef van de kerel niet meer dan een plasje over.

Had de *ALICE*-kiss een andere uitwerking dan voorzien was? Het leek hier op een griezelfilm van het zuiverste gehalte. Alvarez deinsde

achteruit. Alsmear nee-schuddend viel hij op de rustbank neer. Zijn helm zat nog altijd onder het wortelsap.

Piet staarde ademloos naar de plas die eens een Fin was geweest. Dan keek hij vertwijfeld in het rond, op zoek naar zaken, dingen, seinen, signalen ... die hem ervan konden overtuigen dat hij niet gek werd, niet waanzinnig, niet maanziek. Een diepe wanhoop maakte zich van hem meester. Reeds richtte hij de *ALICE*-kiss op zichzelf.

'WHOEAA!!', brulde Alvarez plotseling.

Piets hart wipte zowat uit zijn borst.

Frank De Winne werd met een schok wakker. Waar was hij? Hoe laat was het? Welke dag? Langzaam drong de echte wereld tot hem door. Het eerste ochtendlicht werd door de gordijnen gefilterd. Terwijl hij de vlieg op het plafond volgde, hier in de slaapvertrekken van het *Space Center*, werd zijn glimlach steeds breder.

De aardbol ontploft?!

Een tweelingbroer?!

Een Fins mannetje op de maan?!

Moonshine? Alice? Haha! Alice in Wonderland!

En die Adam en die Piet ... hoe heetten ze ook alweer? Verdorie. Dat je dromen zo vlug vergeet ...

De Vlaamse astronaut Frank De Winne haalde opgelucht adem. Zo'n nachtmerrie kon net echt lijken. Maar de echte droom van Frank was geen bedrog. Die ging overmorgen werkelijk in vervulling. Overmorgen ... de dag van de lancering!

Frank De Winne trok voorzichtig het kussen van onder zijn hoofd, mikte met een oog dicht en ... pats! Hebbes: die vlieg op het plafond was er geweest. Ja, het leven op aarde was inderdaad vergankelijk.

NOG ENKELE DUIZELINGWEKKENDE SNELHEDEN

(met dank aan Bob C., astronoom en wiskundige)

- > Cirkelvormige satellietbaan: 8 km/s of 28 800 km/u
- > Ontsnappingsnelheid aan de aarde: 11,2 km/s of 40 000 km/u
- > Kosmische snelheid (= ontsnappingsnelheid aan het zonnestelsel): 16,6 km/s of 60 000 km/u
- > Snelheid van de aarde rond de zon: 29,8 km/s of 107 280 km/h
- > Snelheid van het zonnestelsel rond het centrum van het Melkwegstelsel: 208 km/s of 792 000 km/u
- > Hoogst te bereiken snelheid (volgens de relativiteitstheorie van Einstein): de lichtsnelheid of 300 000 km/s
- > Een verschroeiend cijfer: de energieproductie van de reuzenplaneet Jupiter is 100 miljard kilowatt per seconde, bijvoorbeeld voldoende om de Verenigde Staten volledig van energie te voorzien.
- > En tot slot een straatje-zonder-einde: de afstand aarde – zon bedraagt 150 miljoen kilometer.

F. DE WINNE
Ф. ДЕ ВИНН

Frank De Winne
esa
European Astronaut Corps

Ik oefen.

Ik begrijp.

blz.

- 1 De kippen lopen op het **erf**.
De kippen lopen op de **boerderij**.

